

ตอนที่ 1 บัณฑิตตกอับ (1)

รัชศกเปลี่ยนแต่ปีที่สิบหก สยอวินประสงค์สอบเคอจวี ออกจากเจียงเซี่ย
ตามใจปรารถนา มุ่งหน้าสู่เจียนเย่

...พงศาวดารฉู่ราชวงศ์หนาน บัณฑิตกษัตริย์เคียงเมฆ

หนานฉู่ รัชศกเปลี่ยนแต่ปีที่สิบหก แผ่นดินตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน ทว่า
สถานการณ์กระจ่างชัดขึ้นมากแล้ว หนานฉู่ได้ครอบครองแผ่นดินส่วนใหญ่ทาง
ตอนใต้ของแม่น้ำฉางเจียง แผ่นดินเหนือน้ำกลายเป็นไต้หล้าของต้ายง
เจียงเซี่ยกลายเป็นยุทธศาสตร์สำคัญสำหรับการโจมตีของต้ายง และจวน
เจิ้นหยวนโหว[1] กลายเป็นกองกำลังสำคัญในการปกป้องเจียงเซี่ย ด้วยเหตุนี้จึง
มีการป้องกันแน่นหนาอยู่ตลอด

ตัวข้าในฐานะอาจารย์ แม้ตำแหน่งไม่ต่ำต้อย ทว่ายังต้องก้มหน้าฟังคำสั่ง
อย่างว่าง่าย เพียรซ่อนตัวอยู่ในห้องหนังสือ พยายามไม่ออกไปด้านนอก
หลีกเลี่ยงมิให้ตนหาเรื่องใส่ตัว

ข้าพลึกตำราพลางคำนวณว่ายามใดจึงจะได้ทานข้าว ช่วยไม่ได้ เจิ้นหยวนโหว
ลุกขึ้นเป็นขุนนางฝ่ายการทหารที่สำคัญผู้หนึ่ง ตามกฎประเพณีของหนานฉู่
ครอบครัวเขาล้วนต้องรั้งอยู่ที่เจียนเย่ มีเพียงลู่ชานวัยสิบห้าผู้ครองตำแหน่งซือจื่อ
[2] ผู้เดียวที่ลู่ชานมอบตำแหน่งองครักษ์ให้เขาหมายรั้งไว้ข้างกาย ซึ่งราชสำนักก็
อนุญาต

แม่ลู่อ่านติดตามเล่าเรียนอักษรกับข้า ทว่าลูกหลานตระกูลแม่ทัพย่อมต้อง
ศึกษาการทหารด้วยเช่นกัน วันนี้คือวันที่ลู่อื่น แม่ทัพใหญ่แห่งเจียงเซียเรียก
ประชุมทหาร ในฐานะที่ลู่อ่านเป็นองครักษ์ย่อมถูกพาไปฟังด้วย ข้าทำได้เพียงรอ
เขาอยู่ในห้องหนังสือ เดิมทีนัดหมายไว้แล้วว่าจะทานอาหารด้วยกัน ไม่นึกว่าเลย
ยามเที่ยงไปแล้ว การประชุมทางการทหารในวันนี้ก็ยังไม่จบ มีหน้าข้าผู้ที่เข้าร่วม
การประชุมทั้งหมดล้วนมิได้ทานอาหาร หากข้าที่เป็นเพียงอาจารย์ตัวเล็กๆ ผู้หนึ่ง
วิ่งไปกินข้าวเสียเอง ยามเมื่อลู่อ่านกลับมาจะต้องริษยาจนตะโกนโวยวายเป็นแน่
จากนั้นก็หาโอกาสลอบวางแผนร้ายใส่ข้า เช่นนั้นให้ข้ารอทานพร้อมเขาเถิด

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ท้องอันแบนราบของข้าก็ส่งเสียงถอนใจออกมาอย่างปลง
อนิจจัง

ท่านว่าเหตุใดสองพ่อลูกจึงได้แตกต่างกันเพียงนั้น ลู่อื่นเปิดเผยใจกว้าง ลู่อ่าน
กลับชอบคิดเล็กคิดน้อย คราวที่แล้วเขาถูกท่านโหวลู่ทำโทษ ข้าแอบยิ้มอย่างอด
ไม่อยู่ ไม่ทันไรก็ถูกเขาพบ วันต่อมาก็หลอกให้ข้าออกไปเดินผ่อนคลายข้างนอก
กล่าวว่าข้าไว้ทุกข์มาสามปีแล้วอันใดนั้น สมควรออกไปเดินเล่นเสียหน่อย ผล
กลับกลายเป็นว่าหลอกข้าไปยังหอเยียนเยว่ หากมิใช่ข้ามีไหวพริบว่องไว คงถูก
จุดไปเป็นครั้งแรกแล้วกระมัง

ข้าคิดฟุ้งซ่านพลางพลิกตำราอย่างเบื่อหน่าย เฮ้อ แม่ห้องหนังสือของจวนเจิน
หยวนโหวจะไม่เลว ทว่าสามปีมานี้ คล้ายว่าข้าจะอ่านหมดแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ถึง
อย่างไรก็เป็นตระกูลแม่ทัพ ส่วนใหญ่จึงเป็นตำราที่พบหาได้ง่าย ข้าเดาว่าคงให้
ร้านขายตำราส่งตำราทั้งหมดมาให้กระมัง มิเช่นนั้นเหตุใดจึงมีกระทั่งปฎิทิน
โหราศาสตร์ แต่กลับไม่มีของล้ำค่าแท้จริง

ขณะที่ข้ากำลังคำนวณเวลาจากเงาอาทิตย์อยู่ที่นั่น ลู่จงองค์รักษ์ของลู่ชานก็เดินเข้ามา กล่าวกับข้าว่า การประชุมทหารเสร็จสิ้นแล้ว ลู่ชินเชิณผู้ใต้บังคับบัญชาไปเฉลิมฉลอง ให้ลู่ชานติดตามไปด้วย บอกว่าข้าไม่ต้องรอแล้ว

ข้าตอบกลับไปอย่างยินดี ลงมือรับประทานอย่างตะกละตะกลามโดยมิสนใจว่าอาหารเย็นชืดหมดแล้ว

ขณะกำลังกินอย่างเบิกบานใจ จู่ๆ ก็มีเสียงเอะอะโวยวายระลอกหนึ่งดังแว่วมาจากห้องโถงด้านหน้า แรกเริ่มข้ายังมีใครใส่ใจ ทว่าภายหลังเสียงกลับดังยิ่งขึ้น ได้ยินเพียงเสียงตะโกนว่า “จับมือสังหาร จับมือสังหาร” ดังสะท้อนจนหูแทบหนวก

ข้าใจสั่น แยะแล้ว มีมือสังหารมาที่นี่ แปรเก้าส่วนย่อมหมายลอบสังหารเจ้न्हย่วนโหวเป็นแน่ ยามนี้เขาคือภูผาที่พึ่งพิงของข้า มิอาจถูกฆ่าตายไปเช่นนี้ได้

ข้ารู้ว่าตนไม่มีความสามารถปกป้องคุ้มครองเจ้न्हย่วนโหว ซ่อนตัวไว้อย่อมเป็นการดี ทว่าในใจยังรู้สึกไม่สงบ จึงหยิบหน้าไม้อันประณีตลงมาจากชั้นหนังสือ

นี่คือหน้าไม้ที่กรมโยธาธิการแห่งหนานฉู่ตั้งใจสร้างขึ้นมา ยิ่งไกลถึงระยะร้อยก้าว ยิ่งต่อเนื่องได้ถึงห้าดอก เดิมที นี่คือของขวัญที่ลู่ชินมอบให้ลู่ชาน ทว่าลู่ชานมิชอบที่หน้าไม้ไม่เปิดเผยตรงไปตรงมา จึงไม่ยอมใช้ กลับยกผลประโยชน์ให้ข้าแทน ผู้ใดใช้ให้ข้าไม่เป็นวรยุทธ์เล่า ดังนั้นย่อมใช้ธนูไม่เป็นแน่นอน หน้าไม้จึงเป็นของที่ข้ารักที่สุด

เมื่อขึ้นลูกดอกเรียบร้อยแล้วจึงแหย่หน้าต้ามองออกไปด้านนอก ห้องหนังสือที่ข้าอยู่มิได้ห่างจากห้องโถงด้านหน้าเพียงนั้น พบว่าด้านนอกมีคมดาบคมหอก

มากมายตั้งไพรวัน ทหารอาภรณ์แดงกองใหญ่กำลังล้อมมือสังหารชายวัยฉกรรจ์สองคนที่อยู่ในชุดเข้ารับใช้ ไม่ทันไรข้าก็เห็นเงินหยวนโหวลู่ขึ้นวิ่งมาพร้อมทหารหัวหน้ากอง มีผ้าขาวพันรอบแขนขวา โลหิตซึมออกมา แต่กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของลู่ผิง ผู้เป็นน้องครักษ์คนสนิทที่มักอยู่ข้างกายเขา

ลู่ซิ่นใบหน้าขาวซีด มีลู่ชานช่วยพยุงอยู่ด้านขวาด้วยสีหน้าเดือดดาลยิ่ง เมื่อเห็นเช่นนั้น ข้าจึงคาดเดาไปว่ามีมือสังหารสองคนนั้นต้องแฝงตัวเข้ามาในจวนโหวเป็นแน่ ดูจากเหตุการณ์แล้ว คงปลอมตัวเป็นบ่าวยกอาหารยามลู่ซิ่นเลี้ยงฉลองกับผู้ใต้บังคับบัญชา จากนั้นจึงลงมือสังหารโดยมิให้ตั้งตัว ในแปดส่วน ข้าเดาว่าลู่ผิงคงพยายามทำหน้าที่อย่างจงรักแล้ว

ข้ามองดูอย่างออกรส พบว่าจู่ๆ มือสังหารทั้งสองก็มองหน้าส่งสัญญาณให้กัน ก่อนควักลูกกลมๆ สีดำออกมาจากสาบเสื้อสองลูกแล้วขว้างลงพื้น พลันมีควันสีขาวพวยพุ่ง พริบตาเดียวก็ปกคลุมพื้นที่ว่างในรัศมีสิบกว่าจั้ง[3] ขณะนั้นเอง ข้าพบว่านายทหารชั้นสูงในอาภรณ์ผู้ช่วยแม่ทัพนายหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลจากลู่โหวมีประกายโหดเหี้ยมวาบผ่านดวงตา มีดสั้นเล่มหนึ่งไหลจากชายแขนเสื้อสู่มือของเขา ข้ารู้ดีแก่ใจว่าสถานการณ์ย่ำแย่จึงรีบตะโกนบอก “ท่านโหว ระวังขอรับ”

ข้าตะโกนพลางยิงลูกดอกออกไปลูกหนึ่ง เสียงกริรร้องอันน่าอนาถดังขึ้น กระทั่งกลุ่มควันสลายตัว ทุกคนที่ยังตกใจรีบมองไป มือสังหารทั้งสองยังคงถูกล้อมอยู่ตรงกลาง ด้านหลังลู่โหว นายทหารชั้นสูงผู้หนึ่งล้มอยู่บนพื้น มีลูกดอกปักอยู่บริเวณหัวใจ ในมือของเขายังคงกำมีดเล่มหนึ่งไว้อย่างแน่น คมมีดสะท้อนแสงสีฟ้า ทั้งยังอยู่ห่างจากลู่โหวไม่ถึงครึ่งก้าว สถานการณ์เช่นนี้ กระทั่งคนตาบอดก็ยังรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

เห็นได้ว่ามือสังหารทั้งสองยากจะฝ่าออกไปได้ สุดท้ายจึงสู้จนตัวตาย หลังลูโหวสั่งการหัวหน้ากองเสร็จก็เรียกเข้าไปยังโถงพัยค์ซ์ขาว ซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาใช้จัดการเรื่องทางการทหาร

เขามองข้าด้วยสีหน้าضبซ้อนก่อนจะเอ่ยปาก “สฺยอวิน ขอบใจมากที่ช่วยชีวิตข้าไว้”

ข้ากล่าวตอบอย่างถ่อมเนื้อถ่อมตัว “ล้วนเป็นเพราะท่านโหวมากบารมี มากคุณธรรม จึงรอดพ้นแผนร้ายของผู้ทรยศไปได้ ผู้น้อยเพียงโชคดีเท่านั้นขอรับ”

ลูโหวเอ่ยถามอย่างสงสัย “สฺยอวิน รู้ได้อย่างไรว่าคนผู้นั้นจะสังหารข้า” นี่เป็นปัญหาที่เขาขบคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก

รู้ได้อย่างไรหรือ แน่นอนว่าเพราะข้ามองเห็น แต่ข้ามิอาจกล่าวเช่นนี้ได้ นี่คือสิ่งวิเศษคุ้มกายข้า สัมผัสทั้งหกของข้าแตกต่างจากคนปกติมาตั้งแต่กำเนิด กล่าวคือ หูข้าสามารถได้ยินเสียงใบไม้ร่วง บุปผาปลิว ภายในระยะร้อยก้าว สายตาข้ามองเห็นในระยะหลายลี้[4] การรับรสของข้า ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใด ขอเพียงปนเปื้อนเข้ามา ข้าจะแยกแยะได้ชัดเจน การได้กลิ่นของข้า ขอเพียงมีกลิ่นเล็กน้อย ข้าก็สามารถติดตามคนผู้นั้นได้ในระยะแปดลี้ สิบลี้

บางครั้งข้ายังสงสัยว่าตนเป็นมนุษย์หรือไม่ แต่ข้าทราบดี หากปล่อยให้ผู้อื่นรู้เรื่องพวกนั้น คงยากจะเลียงความอัจฉริยภาพของผู้คน

ท่านเองก็คงไม่ยากให้มีคนแอบฟังเรื่องส่วนตัวของท่านหรือกระมัง เพื่อเก็บไว้เป็นอาวุธป้องกันกาย ข้าจึงไม่เคยบอกเรื่องนี้แก่ผู้ใด นอกจากบิดามารดาที่ตายไปแล้วของข้าก็ไม่มีผู้ใดรู้อีก ดังนั้นข้าจึงกล่าวเท็จไปว่า “กล่าวไปแล้วก็

บังเอิญยิ่ง เดิมที่ผู้น้อยหิบบหน้าไม้ไว้ป้องกันตัว เมื่อเห็นมือสังหารสองคนนั้นใช้
ควั่นออกมา ข้าก็อดแปลกใจมิได้ คิดไปคิดมา ไม่ว่ามือสังหารสองคนนั้นจะมี
ความสามารถเช่นไร ในสถานการณ์นี้ย่อมยากจะหนีพ้น การที่พวกเขาใช้ควั่นคง
เพราะคิดสร้างโอกาสให้ผู้อื่นเป็นแน่ ดังนั้นผู้น้อยจึงคิดว่า ต้องมีมือสังหารคนอื่น
ซ่อนตัวอยู่ใกล้ๆ ท่านโหวแน่นอน ข้าร้อนใจไปชั่วขณะจึงตะโกนออกไป จำได้ว่า
ตอนแรกด้านหลังใต้เท้าไม่มีผู้อื่น หากมือสังหารต้องการลอบสังหารท่านย่อมต้อง
ลงมือบริเวณนั้น ข้าจึงยิงลูกดอกไปมั่วๆ โชคดีที่ท่านโหวมากबारมีจึงฆ่ามือ
สังหารได้สำเร็จ”

ลู่อื่นผงกศีรษะอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แล้วให้ข้าออกไป

หลังจากนั้น ข้าได้ยืนยันว่าผู้คิดสังหารลู่อื่นเป็นมือสังหารชาวตั๋ง พวกเขาสื่อ
ชุดผู้ช่วยทหารระดับสูง คิดสังหารเจิ่นหย่วนโหว จากนั้นจึงฉวยโอกาสเข้าโจมตี
ยามที่เจียงเสีเยเป็นมังกรไร้หัว ผู้ใดจะทราบว่แผนการอันรัดกุมของมือสังหาร
กลับล้มเหลว ดังนั้นทัพใหญ่ของพวกเขาก็ต้องถอยกลับไป

หลังเรื่องนี้ ลู่อื่นเห็นว่าข้าฉลาดเฉลียวมากโหวพริบ จึงคิดให้ข้าเข้าไปเป็นกุน
ซือ(ที่ปรึกษา)ของเขา ทว่าเมื่อข้าไตร่ตรองดูแล้ว ที่นี้ห่างกับตั๋งเพียงแม่น้ำกั้น
มักเกิดสงครามอยู่บ่อยๆ หากยามใดโชคไม่ดี กองทัพเกิดแพ้ขึ้นมา ข้าจะทำ
อย่างไรเล่า ยิ่งไปกว่านั้น หากตั๋งรู้ว่าเป็นข้าที่ช่วยชีวิตลู่อื่นไว้ คิดส่งคนมา
สังหารข้า ข้าจะทำอย่างไรเล่า ดังนั้นจึงปฏิเสธ

แน่นอนว่าข้ามีโอกาสใช้เหตุผลนี้ได้ จึงกล่าวไปว่า ก่อนบิดาข้าเสียชีวิต ท่าน
ค่อนข้างเศร้าใจที่ไม่มีผลงานเกียรติยศใด ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจเข้าร่วมการสอบ
เคอจวี[5] นี่เป็นเหตุผลที่สง่าผ่าเผย ผู้ใดก็มีอาจขวางไม่ให้ข้าเข้าร่วมการสอบ

ดังนั้น ลู่ซิ่นไม่เพียงจะส่งคนไปยังเจียงชิ่ง ภูมิภาคเก่าเดิมของข้า เพื่อให้ข้ามีคุณสมบัติในการสอบ ก่อนเริ่มการสอบเบื่องพระพักตร์สองเดือนยังมอบเงินเป็นค่าเดินทางไปสอบที่เจียงเย่มาด้วย นอกจากนี้เพื่อความปลอดภัยของข้า เขาจึงให้ข้าร่วมเดินทางไปกับทหารผู้รับผิดชอบด้านอาวุธยุทธโปกรณ์ของพวกเขา ข้าจึงได้แต่ร่วมทางไปกับคนเหล่านั้นอย่างจนใจ ยังดี ระหว่างทางข้าคิดวิธีแยกตัวขึ้นมาได้วิธีหนึ่ง จึงบอกไปว่า ข้าอยากขึ้นชมทิวทัศน์ และยังพอมีเวลา สุดท้ายจึงแยกตัวมาพักผ่อนสองวันแล้วค่อยเดินทางต่อ

ด้วยเหตุนี้ ในที่สุดข้าก็ได้อิสรภาพกลับคืน ข้ามิใช่คนโง่ม รัชศกเปลี่ยนแต่ปีที่เก่า หนานฉว๋ยอมสวามิภักดิ์ต่อต้าหยง ยอมสละตำแหน่งจักรพรรดิ เปลี่ยนไปเรียกขานตนเองว่าเจ้าแคว้น ตอนนี้นักลอบประกาศออกไปว่าเจ้าแคว้นคิดเรียกคืนตำแหน่งจักรพรรดิ เช่นนี้ย่อมเป็นการล่อลวงและสร้างความเดือดดาลแก่ต้าหยงอย่างใหญ่หลวง จะต้องเกิดภัยสงครามต่อเนื่องเป็นแน่

แม้ข้าไม่คิดอยากทำสงคราม แต่ข้าเข้าใจกลยุทธ์ทางการเมืองการทหารไม่น้อย ต้าหยงแข็งแกร่งทั้งม้าและทหาร ส่วนหนานฉว๋กลับมีจักรพรรดิหลงใหลมัวเมาในความฝันแม่ทัพนายกองทั้งโลกและชีขลาดกลัวตาย แม้แต่ลูกน้องของแม่ทัพผู้มีชื่อเสียงโด่งดังอย่างลู่โหว ข้ายังได้ยินว่ามีพวกผีชีขลาดอยู่ไม่น้อย ทำเอาลู่โหวอยากสับพวกเขาสักหลายๆ ครั้ง แต่ด้วยอำนาจทางตระกูลของคนเหล่านั้นจึงทำได้เพียงเลี้ยงดูต่อไป

จะให้ไปสอบเคอจวีตตอนนี้หรือ ข้ายังไม่อยากเป็นขุนนางของแคว้นที่ล่มสลายหรอกนะ

[1] โหว เป็นบรรดาศักดิ์ที่ได้รับพระราชทานจากจักรพรรดิเนื่องจากมีความดีความชอบ สืบทอดได้ตามสายตระกูล

[2] ซื่อจื่อ ตำแหน่งเรียกทายาทผู้ที่จะรับสืบทอดตำแหน่งโหวต่อจากบิดา

[3] จั้ง ค่าวัดความยาวของจิ้น โดย 1 จั้งเท่ากับประมาณ 2.5 เมตร

[4] ลี้ ค่าวัดระยะทางของจิ้น โดย 1 ลี้เท่ากับประมาณ 500 เมตร

[5] การสอบเคอจวี คือระบบการสอบเพื่อคัดเลือกข้าราชการในสมัยโบราณของจิ้น

ตอนที่ 2 บัณฑิตตกอับ (2)

ข้ามนั่งกอดเข่าอยู่บนดาดฟ้าเรือบรรทุกสินค้าลำหนึ่ง ตี๋มด่ำไปกับทิวทัศน์แม่น้ำอันสดชื่นในยามค่ำคืนอย่างสบายอกสบายใจ เรือขนาดกลางเช่นนี้ ด้านล่างจะบรรจุสินค้าเต็มลำ ด้านบนแบ่งเป็นห้องเล็กๆ จำนวนหนึ่งให้แขกเข้าใช้งานสบายกว่าเรือโดยสารมากนัก เพียงแต่ราคาก็แพงกว่ามาก อย่างไรก็ตามตอนนี้ที่เวยซำก็มีเงินอยู่หลายร้อยตำลึง อย่างไรก็ตามพอใช้ ดังนั้นข้าจึงขอพุ่มเพื่อยสักครั้ง

เห็นจันทร์ทอแสงเย็นสดใส ดวงดาวพร่างพราวเต็มฟ้า ทำให้ข้าเกิดอารมณ์อยากขับกลอนอย่างช่วยมิได้ จึงร่ายกลอนออกไปว่า “วาโยคลอหญาภิรมชลารโศตเตยวุดจนาวิน้อยกลางฟ้ามืด ดาราหลับไหลสงบนิ่งจรไกล จันทรากระเพื่อมไหวตามกระแสดาร ชื่อเสียงโด่งดังหาใช่เพราะกลอนข้า ยามเจ็บป่วยล้มชราขุนนางจักเดินถอย โบายบินชั่วชีวิตมิได้สิ่งที่รอคอย มิสู้ถลาลมลอยสู่ฟ้ากว้างตั้งนางนวลทราย”

ขณะที่ข้าคิดจะร่ายกลอนซ้ำอีกครั้ง พลันได้ยินเสียงคนปรบมือขึ้นชมอยู่ด้านหลัง ข้าหันกลับไปมอง พบว่ามีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งยืนอยู่ที่นั่น แม้แสงจันทร์พร่าเลือน ทว่าด้วยพลังของสายตาข้าทำให้เห็นบุรุษหนุ่มหล่อเหลาแกร่งกร้าวยืนอยู่บริเวณนั้นอย่างชัดเจน แม้จะสวมชุดผ้าหยาบ ทว่าบรรยากาศกลับไม่ธรรมดา ข้ามองอย่างไรก็รู้สึกว่ามีบารมีมากกว่าลู่วิวเสียอีก ยิ่งไปกว่านั้น บนร่างเขาค่ายจะมีเสน่ห์บางอย่างที่ทำให้ผู้คนตกตะลึง ทำให้ผู้คนรู้สึกราวกับถูกสายลมยามวสันต์อาบย้อม

ข้ามองดูตนเองด้วยความรู้สึกอับอายเล็กน้อย รูปร่างธรรมดาสามัญ ทว่ามีถึงขั้นลมพัดล้ม แม้หน้าตาจะนับว่างดงามหล่อเหลา แต่จะมองอย่างไรก็เป็นเพียง